

EN UT AV EN MILLION

Takk, broder. Takk, broder Shakarian.

Og god morgen, venner. Det er sannelig godt å være her i Los Angeles igjen denne morgenen, før dette store stevnet og det kommende møtet neste uke borte på Embassy Hotel. Jeg forventer å se dere alle der borte. Og vi er alle under stor forventning til å møte vår Herre Jesus, å se Ham der borte. Han lovet at Han ville være der, “hvor to eller tre var samlet sammen”, der ville Han være.

² Og jeg er sikker på at jeg møtte Ham denne morgenen da jeg kom opp trappene til dette auditoriet, da alt folket ventet på frokosten og talen med store forventninger. Og det er godt å være samlet her med dere og til radiolytterne. Det er så mange her inne, de er . . . Jeg måtte gå ned til neste etasje og tale til noen få. Og så veldig mange behov, hjerteproblemer og forskjellige lidelser i kroppen deres, og vi er her nå for å be for de syke og plagede.

³ Akkurat idet jeg kom på toppen av trappene . . . Jeg ser på en gammel gentleman nå. Han kom bort til meg og sa: “Broder Branham, for mange år siden . . .” Han sa han hadde hatt så alvorlige hjerteproblemer at han . . . de trodde han kom til å dø. Og ba for ham, og Guds nåde helbredet ham. Og her er han denne morgenen, langt opp i åttiårene, bare fryder seg. Så det gjør at vi får nytt håp.

⁴ Og nå ber jeg inderlig om bønnene fra folket ute i radioland, så vel som her. Etter at jeg forlater dette møtet, reiser jeg til Europa, ned til Afrika og omkring på møter. Og dette er en reise på grunn av en visjon, så jeg er sikker på at det kommer til å bli et mektig møte der. Og jeg har kjent det i årevis at Herren har ønsket at jeg skulle komme tilbake. Den lille ydmyke, ydmyke tjenesten Han ga meg, jeg tror ikke Han er helt ferdig med den ennå, der borte. Det ser ut som det kan være en sjel et eller annet sted som jeg kan fange i Evangeliegarnet, det som Han ga meg for å fiske etter folket, ved Guddommelig helbredelse og be for de syke. Og jeg ber inderlig om deres bønner, både dere som er her og dem som er ute i radioforsamlingen.

⁵ Jeg har bare ikke tid til å ta en tekst og forkynne, noe jeg håper å gjøre om kort tid her i—i . . . dette auditoriet, men bare for å tale til—til dere et lite øyeblikk for å bli kjent. Og til folket utover i landet, jeg kommer til å be for de der ute ganske snart, og dere her også. Og jeg er virkelig glad for å møte alle disse fine, nye vennene som jeg aldri har møtt før, som jeg nettopp fikk kontakt med i morges.

⁶ Vi har hatt mektige stunder i møtene på andre steder. Jeg kommer meg ikke ut så mye lenger, det er så travelt. Vi prøver bare å holde veien varm mellom Jeffersonville, Indiana og Tucson, Arizona, hvor vi flyttet til for noen få år siden etter en visjon fra Herren, som også sendte oss ut dit, uten å vite hvor jeg skulle. Og mange av dere her på Clifton, jeg talte til dere litt før jeg reiste og på Phoenix-møtet, om visjonen som hadde kommet. Jeg så syv Engler i en klynge.

⁷ Og jeg vet, til radiolytterne, kanskje mange av dere ikke kommer fra Full Gospel, og dette virker kanskje litt mystisk for dere. Noe det ville vært for meg, men det er . . . Enhver som kan forklare noe, da trenger du ikke lenger å ta imot det ved tro. Det er ting som vi ikke kan forklare, som vi må ta imot ved tro. Vi kan ikke forklare Gud. Intet menneske kan forklare Gud. Han er suveren, og Han er stor og mektig. Vi bare—vi bare tar imot det fordi vi vet at Han er der. Og så ved vår tro, ved å ta imot det, bringer Han svaret tilbake til oss, dåpen i Den Hellige Ånd.

⁸ Faktisk kommer jeg til å tale til dere om kort tid her om: “Guds” vei, eller, “sted for tilbedelse.” Og det eneste stedet du kan tilbe Ham, det eneste stedet Han noen gang vil møte deg, det må . . . Det er én Menighet, ett sted, én tid, ett folk, i alt som Gud møter. Og jeg håper at Herren velsigner Budskapet til deres hjerter her.

⁹ Nå, da jeg kom til Tucson, var det underlig, disse visjonene som talte til dere i Herrens Navn. Ikke én av dem som jeg noen gang kan huske, vil be hvem som helst om de kan huske noen gang, at Han noen gang sa noe som ikke var Sannheten. Det skjer alltid nøyaktig slik Han sier det vil skje.

¹⁰ Og Han skal ifølge Skriften vende tilbake til oss i disse siste dager i denne slags tjeneste. Det vil bli etter Åndsdaåpen og tungetale og Guddommelig helbredelse og så videre, disse tingene. Det er kroningen av Pinsebudskapet vi snakker om i dag. Denne tjenesten til Kristus Selv personifisert iblant Sitt folk, med nøyaktig de samme tingene som Han gjorde da Han var her på jorden; i Sin Kropp, Bruden, som er en del av Ham, og gjør de samme tingene som Mann og Kone, eller Konge og Dronning, rett før Bryllupsseremonien.

¹¹ Denne uken, om Herren vil, så ønsker jeg å tale litt om det i kampanjen vår her på Embassy Hotel, og for å bli litt kjent ved min enkle måte å gjøre det på. Tiden og stunden vi lever i, dersom en person ikke vet hvor han skal gå, hva han skal gjøre eller hvor han skal vende seg, da vandrer du—du ikke lenger ved tro; du bare gjetter, du antar. Og *anta* er å—å “gå fram uten offisiell myndighet.” Så hvis vi ikke har den virkelige, offisielle myndigheten til å vite hva Gud sa ville finne sted i denne tid, hvordan skal vi noen gang kunne møte denne tiden? Og vi er nødt til å møte den og vite ved tro på Hans Ord de tingene som

skal skje nå, og tilstanden til nasjonene, tilstanden til folket, tilstanden til menigheten og så videre.

¹² Vi er nødt til å vite det, og så vite hvordan man skal gå ut for å møte det. Hvis du ikke vet hvordan gjøre det, da gjør du bare—bare det vi pleide å kalle, litt på lykke og fromme; bare hopper inn, håper det vil være her, håper *dette* og håper *det* og “vil det skje?” Men Gud vil ikke at vi skal gjøre det. Han vil at vi skal vite hva Han har sagt om denne tiden, og så møte den ved tro, fordi Han sa det ville være på den måten. Da vet vi—vi at man har Sannheten, fordi man har ikke en persons ord om det; vi har Hans Ord for hva vi må gjøre. Og vi håper at vår Himmelske Får vil—vil gi oss dette denne uken.

¹³ Nå, jeg beklager at jeg avbrøt det jeg sa for en liten stund siden, om å komme til Tucson. Og selv trodde jeg at det var slutten på mitt liv. Jeg tenkte at ingen kunne noen gang tåle sjokket av det som skjedde i visjonen den morgenen, rundt klokken ti der hjemme, at jeg ville være i stand til å leve etter det. Ja, da jeg kom til Tucson, la jeg planer med sønnen min, for at min kone og—og barn kunne dra med ham etter at jeg var borte, for jeg trodde det var slutten for meg. Og jeg, i Phoenix og mange av møtene før det skjedde, fortalte jeg dere nøyaktig hvordan det ville skje.

¹⁴ Vel, et par måneder etter det var jeg oppe i Sabino Canyon en morgen, som er like nord for Tucson. Jeg var der oppe for å be. Og mens jeg ba, løftet jeg hånden i luften og sa: “Får, jeg ber Deg om at Du må hjelpe meg på en eller annen måte, gi meg styrke for tiden som er foran meg. Og hvis arbeidet mitt er fullført her på jorden, så la meg komme til Deg. Og det er ikke det at jeg er lei meg for å dra, jeg vet at Du vil ta Deg av familien min. Og jeg—jeg ber bare om styrke for denne tiden.” Og noe traff hånden min!

¹⁵ Nå, radiolyttere, det jeg sa kan høres underlig ut, men det er sannheten. Og Gud er min Dommer.

¹⁶ Jeg så i hånden min, og der var det et sverd som hadde et hylster over skjefte delen. Og selve skaftet var lagd av perler, og det så ut som det var en gullaktig beskyttelse over skaftet. Og selve sverdbladet så heller ut som det var mer skinnende, åh, som om det var krom eller noe som glitret i solen.

¹⁷ Vel, det var rundt klokken ti eller elleve på formiddagen, langt oppe på toppen av et fjell. Du kan tenke deg hvordan en person (og jeg føler at jeg er ved mine fulle fem) ville føle det ved å stå der med et sverd fra ingensteds, ingen mennesker på milevis og holde det i hånden din. Jeg kjente på det, tok og svingte sverdbladet fram og tilbake, og ja, det var et sverd.

¹⁸ Og jeg så meg omkring. Jeg sa: “Vel, nå, hvordan i all verden kunne det skje? Her står jeg her, rett her, og ingen i nærheten på milevis avstand, og hvor kom dette fra?” Og jeg sa: “Vel, jeg—jeg

antar at det kanskje er Herren som forteller meg at det er slutten på min tid.”

Og en Røst talte og sa: “Dette er Herrens Sverd.”

¹⁹ Og jeg tenkte: “Vel, et sverd, da er det for . . . som for en konge til å slå noen til ridder”, vet dere, hvordan de brukte å gjøre i England og forskjellige steder. Jeg tenkte: “Det er hva det er til, å slå til ridder.” Og jeg tenkte: “Vel, kanskje det er meningen at jeg skal legge hendene på folk, eller . . .” Jeg hadde alle slags . . . Menneskesinnet kan være helt begrenset, vet dere. Man vet ikke. Sinnene våre er begrenset; Hans er uendelig. Så, og mens jeg var, det . . . Så ble det borte fra hånden min, og jeg visste ikke hvor det gikk, bare forsvant. Ja, hvis en person ikke forstod litt om åndelige ting, så ville du—du blitt gal på den måten. Du ville stå der og lure på hva som skjedde.

²⁰ Og Han sa: “Visjonen er ikke for din ende. Det er for din tjeneste. Sverdet er Ordet. De Syv Segl vil bli åpnet, mysteriene om . . .”

²¹ Og så to uker etter dette, eller to måneder, rettere sagt, etter dette, var jeg oppe på fjellet med en gjeng med venner da det skjedde. Syv Engler, like så tydelige som dere står her, kom farende ned fra Himmelen. Steinene i fjellet rullet ut og nedover skråningen, og—og folket som stod der skrek og holdt på, vet dere, og støvet fløy overalt. Og da det skjedde, sa Han: “Vend tilbake til ditt hjem. Nå vil det være, hver Engel vil være et segl ut av de Syv Segl.”

²² Dette er på lydband. Og boken vil komme ut ganske snart, siden den nå er grammarisert. Som dere vet, er ikke grammatikken min særlig bra, og folk ville ikke . . . Dere må ganske enkelt være mennesker som elsker meg og som vet hvordan forstå meg med grammatikken min. Men en teolog grammariserer den for meg og tar ut alle det—det . . . Vel, kanskje jeg sa det gale ordet der. Jeg vet ikke det engang. Og jeg hørte noen le, så jeg antar at “grammarisere” ikke var riktig. Men som nederlenderen, ta meg faktisk for hva jeg mener og ikke for hva jeg sier.

²³ Jeg hører nå at det bare er tre minutter til programmet slutter.

²⁴ Nå, dere kjære folk ute i radioland, og dere som er syke og trengende her i forsamlingen, vil dere bare legge hendene deres på hverandre nå mens vi ber denne bønnen for de syke. Nå, Jesus sa, Hans siste befaling til Menigheten: “Disse tegn skal følge dem som tror.” “Dem”, dem som tror! “Om de legger hendene på de syke, skal de bli friske.”

²⁵ Kjære Himmelske Far, vi er som barn i dag, vi adlyder det Du sa vi skulle gjøre. Vi legger hendene på alle disse telefonforespørlene. Du ser dem som er ute i landet der ute, hvor de er trengende, de som lider. Du ser dem her som er trengende og

lider. Og vi overgir dem til Deg, kjære Gud, med denne troen på Ditt Ord som Du har sagt: “Disse tegn skal følge dem som tror. Om de legger hendene sine på de syke, skal de bli helbredet.” Gi det, Herre, i Jesu Kristi Navn. Amen. [Tomt område på lydbåndet—Red.]

[Broder Branham avslutter den første radiosendingen—Red.]

☆☆☆☆☆☆

²⁶ Takk, broder Shakarian. Det er virkelig et stort privilegium å være tilbake på radiosendingen, å få tale til noen av våre venner ute i radioland, så vel som til stede her.

²⁷ Og vi overbringer så visst denne invitasjonen til dere å komme til Embassy Hotel i morgen ettermiddag for å bli bedt for. Og ikke bare det, men bring dem som er syndere og de som er frafalne. Hvis vi bare hadde bønn for de syke, og vi ser Gud hele tiden gjøre store mirakler, men det kommer i andre rekke. Hovedsaken er å bli frelst, fylt med Guds Ånd, noe som jeg kommer til å tale om til dere i løpet av noen få øyeblikk, og nødvendigheten av hvordan vi må bli fylt med Guds Ånd.

²⁸ Og Guddommelig helbredelse tiltrekker vanligvis folks oppmerksomhet og bringer dem inn i Guds Nærvær. Når Gud gjør noe som—som de vet er u- . . . vel, det kan ikke forstås. Vi kan ikke vise mekanisk hvordan det er gjort. Gud gjør det på Sin Egen mektige måte. Da tiltrekker det seg folks oppmerksomhet, å vite at det er et Nærvær av Kraft et sted som kan gjøre noe ut over menneskelig forståelse, og det får dem til å se hen til Guds Lam. Og alltid, Guddommelig helbredelse, har jeg blitt fortalt, og jeg tror selv, at mellom kanskje seksti og sytti prosent av vår Herres tjeneste var på Guddommelig helbredelse. Og Han gjorde det for å tiltrekke folket. Når de da var der, så sa Han: “Dersom dere ikke tror at Jeg er Han, vil dere dø i deres synd.”

²⁹ Nå, Guddommelig helbredelse er et stort trekkplaster for å få folk til å se på Herren Jesus. Og doktor F.F. Bosworth, som mange av dere er, har hatt som venn og har kjent. Hans tjeneste betydde så mye for meg som en ung forkynner. Jeg begynte mine møter, og jeg støtte på broder Bosworth. Han pleide å si: “Guddommelig helbredelse”, det er en kraftig, liten uttalelse nå, han sa: “Guddommelig helbredelse er agnet på fiskekroken.” Sa: “Du viser aldri kroken til fisken. Du viser ham agnet, og så går han etter agnet og kommer på kroken.” Så det er det vi prøver å gjøre. Det er vårt . . . vi . . . Vårt mål er å få mennesker til Herren Jesus Kristus. Og Han er den samme i går, i dag og for evig. Så hvis Han var Helbrederen i dagene som har gått, er Han Helbrederen i dag.

³⁰ Bare et personlig vitnesbyrd før jeg ber for de syke ute i radioland. Det var noen få dager siden. Jeg satt oppe på et fjell hvor en stor ting hadde skjedd fremfor femten eller tjue brødre der hvor Herrens Engel hadde kommet ned, og et stort Lys hadde

flydd som en komet, feiet rundt i fjellet, og steiner fløy to hundre fot eller mer av gårde og kuttet toppen av trærne. Og jeg stod rett under Det. Og fortalte dem bare noen få måneder før det skjedde at Det ville være der, og hva som ville skje; faktisk ble det fortalt dagen før. Og alle disse mennene løp under lastebilene og slikt for å prøve å komme seg unna. De visste ikke hva som hadde skjedd. Og Han talte og sa hva som ville finne sted øyeblikkelig etterpå.

³¹ Jeg satt på denne bestemte steinen der, rett hvor Han hadde kommet til syne. Jeg hadde en—en venn som var med oss, som hadde kommet fra Minnesota. Familien hans er her denne morgenen, og jeg er ikke sikker på om han kan være her på en av de andre etasjene. Det var Donavon Weerts, og en fin, ung kar, en lutheraner som nettopp hadde gitt sitt liv til Kristus og blitt fylt med Ånden. En meget ydmyk, tysk gutt, omtrent tretti år gammel, familie, to eller tre små barn. Han flyttet ned til Tucson bare for å bli naboen min, der tre eller fire hundre hadde flyttet inn for å være naboer. Så han . . .

³² Og jeg er glad for å ha slike naboer som det. De følger meg helt fra Sør-Afrika og rundt omkring, bare for å være nær og se . . . med meg, og å være med meg og fryde seg over Herrens gleder.

Slik en ydmyk kar, jeg hadde ikke lagt så mye merke til ham.

³³ Selvfølgelig, menneskene som jeg kjenner og har fellesskap med, er akkurat som min egen bror, søster. Jeg vokter dem og føler at dersom jeg tror de begynner å gå ut av takt, så tar jeg dem til side og snakker med dem, fordi jeg elsker dem. Vi ønsker å leve i Herligheten sammen. Og kanskje noen ganger, i møtene, synes dere at jeg snakker hardt til dere. Det er ikke slik. Det er ikke fordi jeg ikke elsker dere, men det kommer fra mitt hjerte, fordi jeg—jeg . . . Det må bare være én vei. Det finnes bare én måte å tjene Gud på, og det er . . . Og vi må holde oss på Hans vei uansett hva våre tanker er. Hans vei!

³⁴ Og jeg la merke til Donavon, den høyre øreflippen hans var hoven, kanskje tre ganger dens størrelse, og den så veldig rød ut. Vel, tenkte kanskje det kom fra å ha vært i ørkenen i noen få dager som vi hadde, at kanskje han hadde fått noe kaktus i øret sitt. Men da jeg tok tak i hånden hans, fant jeg ut at det var kreft. Derfor sa jeg til Donavon, jeg sa: “Donavon, har du . . . Hvor lenge har det vært på øret ditt?” Bare for liksom som om jeg ikke visste noe om ham. Jeg sa: “Hvor lenge har det vært der, Donavon?”

Han sa: “Broder Branham, omtrent seks måneder”, sa han.

Jeg sa: “Hvorfor nevnte du det ikke for meg?”

³⁵ Han sa: “Åh, jeg så du hadde det så travelt”, sa, “jeg ville ikke gjøre det.” Sa: “Jeg bare tenkte kanskje Herren ville fortelle deg det en gang.”

Så jeg sa: “Er du klar over hva det er?”

Han sa: “Jeg har en viss anelse.”

Jeg sa: “Det stemmer.”

³⁶ Og den neste morgenen, ikke noe mer enn det, jeg holdt gutten i hånden, den neste morgenen, så var det ikke engang et arr på øret hans. Alt var fullstendig borte.

³⁷ Så mange ganger presser vi og prøver å oppnå *dette, det*. Eller . . . Ser dere, det er: “Disse tegn skal følge den troende.” Det stod ikke “hvis de vil be for de syke”. “Hvis de legger hendene på de syke, skal de bli friske!” Vi må selv ha tro på det vi gjør. Ja vel.

³⁸ Så Donavon er sannsynligvis her nå. Dere vil møte ham. Han vil være her, hvis han ikke er her denne morgenen, på en av de andre etasjene. Dere vil treffe ham, og han kjenner vitnesbyrdet.

³⁹ Og hva mer kunne jeg si? Jeg tror Lukas, eller Johannes, en av dem sa at verden ikke kunne ro- . . . holde, romme bøkene som kunne bli skrevet om hva Han har gjort blant folket i disse siste dager; hvordan syke har blitt helbredet, alkoholikere utfridd i tusentall og alle slags sykdommer og lidelser.

⁴⁰ Nå, dere ute i radioland, så vel som her, jeg holder nå en stor håndfull med bønnebegjær som har kommet inn over telefon denne morgenen, de har konstant ringt siden vi kom hit. Så vi . . . Ett hundre og nittiseks bønnebegjær har kommet inn denne morgenen over telefon siden vi kom hit. Så la oss forene oss i bønn nå idet hver enkelt . . . Hvor enn dere er ute i landet, legg hendene deres på hverandre hvis dere er troende. Hvis ikke, legg hendene dine på Bibelen eller noe der ute mens vi ber her og der.

⁴¹ Kjære Himmelske Far, det lille vitnesbyrdet til Donavon Weerts er bare ett av de tusenvis, Herre, som Du så nådig har . . . Jeg ber om at Du må se ned inn i hjertene til folket, både her og i radioland. Og må de hver enkelt bli helbredet. Må den onde forlate dem, og må de bli utfridd fra alle deres lidelser. Gi det, Far. I Jesu Kristi Navn, Din Sønn, ber vi om det. Amen.

Takk, Herre . . . [Tomt område på
lydbåndet—Red.]

[Broder Branham avslutter den andre radiosendingen—Red.]

☆☆☆☆☆☆

⁴² Vel, dette er tredje gangen jeg er her oppe denne morgenen. Du verden! Og dere vet, det ble nettopp fortalt meg at vi må forlate bygningen innen cirka tolv, om fjorten minutter eller noe. Og administrasjonen sa, som ligger i den andre etasjen der, at de ikke kan servere flere måltider. Måltidene våre har strukket seg ut. Vi har mange retter, vet dere. Så vi er veldig, veldig glade for at vi har hatt dette herlige, åndelige, gastronomiske jubileet som jeg ville kalle det denne morgenen, her med denne fine gruppen menn.

43 Jeg ønsker å—å nevne at vi er . . . møtene igjen, i morgen ettermiddag, borte på Embassy. Nå, vi vil be for de syke der og forventer at Gud vil møte oss. Og jeg kommer for å legge inn min del, min tjeneste, for å gjøre (alt vi kan) til at disse møtene kan bli en suksess. Ikke en suksess fordi det er våre møter, men en suksess ved at mennesker finner Jesus Kristus. Det er suksessen. Og et hvilket som helst møte, uansett hvor mye vi priser Gud, hvor mange store ting som vi ser Ham gjøre, hvor mange ganger Han taler til oss i Ånden og så videre; med mindre noe er oppnådd, noen sjeler brakt inn i Kongeriket!

44 Og broder Shakarian kom nettopp med en—en sann uttalelse akkurat nå om hva han tenker om disse dagene som vi—vi lever i. Jeg tror virkelig det av hele mitt hjerte, at vi lever helt i avslutningen, helt i—helt i kveldsskyggene. Solen er langt fremskreden. Og når vi ser ting skje slik de gjør i dag, ja, så er det vanskelig å si hva en ny generasjon vil bringe. For noen få dager siden . . .

45 La meg bare gi dere en liten sak fra innsiden. De gjorde en undersøkelse over hele Arizona, der jeg bor, på alle skolene. De ga barna en mental test uten at de visste noe om det. Og vet dere hva? Beregnet høyskoler og—og gymnas, så var det åtti prosent som led av mangelfull mental kapasitet. Sytti prosent av dem var TV-tittere. Ser dere det onde, det bare lister seg innpå oss og vi . . . Dere lurer på hvorfor det skjer. Du kan høre Guds Røst rope ut imot det og likevel er vi—vi fanget inn i det her.

46 La meg gi dere noe sjokkerende. Ser dere: “Ikke alle som sier til Meg: ‘Herre, Herre’, vil komme inn; men den som gjør Min Fars vilje.” Hans vilje er Hans Ord. Vi kan være aldri så religiøse, ha det fantastisk, rope, hoppe i disse møtene som vi er . . . Jeg—jeg ønsker ikke å være kritisk. Men jeg har en—en plikt å gjøre overfor Gud, og den plikten er å være oppriktig og si det Han vil at jeg skal si. Og jeg er—jeg er virkelig takknemlig overfor lokalavdelingen i California som har båret over med meg i—i mine overbevisninger. Hvis jeg ikke taler mine overbevisninger, er jeg en hykler, og da er jeg ikke engang ærlig med dere. Og hvis jeg ikke kan være ærlig med dere, hvordan kan jeg være ærlig med Gud? For jeg ser dere og snakker med dere. Selvsagt gjør vi det med Gud også, men vi må være virkelig oppriktige og ærlige med hverandre. Vi lever så visst i en—en forferdelig, forferdelig tidsalder. Og har dere noen gang stoppet . . .

47 La meg bare gi dere en liten analyse: “Ikke alle som sier til Meg: ‘Herre, Herre’, vil komme inn; men den som gjør Min Fars vilje.” Jesus sa på jorden: “Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert Ord.” Hvert Ord! Ikke bare et Ord nå og da, men av hvert Ord.

48 Det var ett Ord mistrodd, ved Guds . . . av Guds bud, som forårsaket død, sorg og enhver sykdom og hjertesorg, å gå glipp

av Guds Ord, ett Ord! Hvis han førte menneskeslekten inn i døden ved å mis, mistro ett Ord, “visselig”, visselig. Men Han sa det ville skje. Satan sa: “Det vil det visselig ikke.” Men det gjorde det.

⁴⁹ Derfor må vi holde ethvert Guds Ord. Og hvis mennesket og all denne lidelsen og slikt som fant sted i menneskeslekten, ved å mistolke, eller—eller mistro ett Ord, hvordan skal vi komme tilbake ved å utelate Ett, hvis det kostet hele denne prisen, selve livet til Hans Egen Sønn?

... mange er kalt, ... få er utvalgt.

... mange er kalt, ... få er utvalgt.

⁵⁰ Jeg kan ikke ta en tekst fra dette, men, for vi har ikke tid, men bare for la dere sitte igjen med noe.

⁵¹ La oss tenke på . . . Jeg dro en dag med broder Shakarian til der de krysser kveg. Og jeg så det—det . . . i laboratoriet der broder Shakarian tok meg inn. Og de dypet i oksesæden, bare et lite . . . et lite instrument, en fyrstikk-pinne, og tok opp en sædklase av den og la det under dette glasset som forstørret det hundrevis av ganger. Og det var små sædspirer som hoppet i det, i den. Og vi vet at livskimen kommer fra hannen, og egget fra hunnen. Og jeg spurte kjemikeren der, jeg sa: “Hva er det som gjør denne lille hoppingen som det?”

Han sa: “Det er—det er små okser og kalver.” Skjønner?

Og jeg sa: “I denne lille dråpen?”

Han sa: “Ja.”

⁵² Jeg sa: “Kanskje det da er en million i hele sæden av dem?”

Han sa: “Åh, ja.” Skjønner? Nå, følg nøye med.

⁵³ Nå, når denne store tingen skjer, så er det ett egg som venter på én livskime ut av den millionen. Og det er ingen som kan vite hvilken livskime det vil bli eller hvilket egg det er. Hvis du ser på den naturlige fødsel, er den et større mysterium enn jomfrufødselen. For i denne sæden er det én der inne som er forutbestemt til å leve og resten av dem vil dø. Og det er ikke de første som kommer; det er den første som kommer sammen med egget. Kanskje egget kommer fra baksiden av spire, eller fra midten av spiren; livskimen kan gjøre det samme, egget. Livskimen kryper inn i egget og den lille halen faller av den, og der begynner ryggraden. Det er bare én ut av hele mengden av en million som vil klare det, bare én; og det er forutbestemt av en Makt som er ukjent for mennesker. Likevel er alle sammen like, hver av de livskimene er helt like. Det samme hos dyr. Det samme hos mennesket. Det er bestemt om det vil bli en gutt, jente, rødhåret, svarthåret eller hva. Det er bestemt av Gud. Alle ser like ut, i det naturlige, men det er én der inne som er forutbestemt til liv; én ut av en million, selv om alle er like.

54 Da Israel forlot Egypt, var det omtrent to millioner mennesker som dro samtidig. Alle sammen hørte budskapet til en profet. Alle sammen så Ildstøtten. Alle sammen ble døpt til Moses i Rødehavet. Alle sammen ropte i—i Ånden, slo på tamburine og løp opp og ned på stranden med Miriam da Moses sang i Ånden. De drakk alle sammen fra den samme åndelige Klippe. De spiste alle sammen fersk Manna hver kveld. Alle som en! Men det var to som nådde landet, en ut av en million.

55 Hva var prøven? De drakk alle av den samme Klippen, de åt alle av den samme åndelige Manna slik som vi spiser denne morgenen, men Ordprøven beviste dem. Da tiden kom for Kadesbarnea, da de var på vei til det lovede land, og de kunne ikke gå over før de var prøvd ved Ordet. Og alle de—de andre ti kom tilbake og sa: “Vi kan ikke klare det! Folket er som . . . Vi er som gresshopper i forhold til dem, deres store befestede by. Motstanden er alt for stor.”

56 Men Josva og Kaleb roet folket. De sa: “Vi er mer enn i stand til å gjøre det!” Hvorfor? Gud sa før de dro til det lovede land: “Jeg har gitt dere landet. Jeg har gitt det til dere. Det er deres.” Men det var én ut av hver million.

57 Det er omtrent fem millioner såkalte kristne i verden i dag, og hver dag slutter en generasjon. Og nå, hva om Bortrykkelsen ville komme i dag, på verdensbasis ville fem hundre mennesker bli tatt med i Bortrykkelsen? Du ville aldri vite eller engang sett det i avisen om at de var borte. Og Herrens Komme er et hemmelig Komme. Han vil komme og stjele bort. Det vil bli slik en minoritet, at . . .

58 Akkurat som det var på tiden da disiplene spurte Jesus: “Hvorfor sier de Skriftlærde at—at Elias først må komme?”

Han sa: “Han har allerede kommet, og dere visste det ikke.”

59 Har du noen gang tenkt på hva folket gjorde? De gikk rett videre og trodde at Mala- . . . at Mal- . . . Elias skulle komme. Og han var midt iblant dem, og de visste det ikke.

60 Slik vil det være ved Menneskesønnens komme! De vil gjøre akkurat det samme med Ham. Guds Ånd er her. Vel, hva skal vi gjøre med Den? Skal vi spise Manna og så videre, og ikke fortsette å bevege oss oppover idet vi vokser?

61 Har du noen gang lagt merke til et frø, som pastor Pitts talte om for en liten stund siden, og hvordan et frø går ned i jorden? Mange frø er der i jorden. Da Gud beveget Seg over vannene, med Lyset, og Lyset brakte fram, det første Guds Nærvær, talt Lys kom ved Guds Ord. Og Guds Ord er det eneste som fremdeles bringer Lys. Og da vannene trakk seg tilbake, var frøene allerede i jorden, og Lyset brakte bare fram frøene som var der med livskimene i seg, det kom fram. Gud gjør Sin skapelse.

62 Og nå, på Påskemorgen var det et annet Lys som traff jorden da Den Hellige Ånd ble gitt. Og Den ble gitt for å bringe Lys til de Frøene som Gud, ved Sin forutvitenhet visste ville være her på jorden. Slik Han visste om det første naturlige frøet, vet Han hvor den åndelige Sæden er. Kroppen din lå rett her i jorden, da Gud først brakte jorden til eksistens. Vi er en del av jorden. Vi lå der. Og ved Sin forutvitenhet visste Han nøyaktig hvem som ville elske Ham og hvem som ville tjene Ham, og hvem som ikke ville. Hans forutvitenhet vet det. Hvis ikke, så er Han ikke Gud. Han kan ikke være Gud uten å være uendelig. Og hvis Han er uendelig, vet Han alle ting.

63 Så, dere ser folk gjøre sine bommerter. De snubler ved det. De løper til det, og de tror *dette* og *det*, men det fungerer ikke, vi ser det. Men det er noe som fungerer, og det er å finne Guds fullkomne vilje og stå i den, det Gud kalte deg til.

64 Som broder Jack fortalte om for et lite øyeblikk siden, her nede ved—ved Pershing Square, all forvirringen. En på *denne* måten og en på *den* måten; og om teologene og så videre, så om du vil vite litt teologi, så gå ned dit.

65 Jeg antar det er akkurat som det var i Hyde Park i London. Jeg var der nede, alle hadde sin egen mening. Det er en—det er en sammenhoping av en moderne tids verden i Babylon.

66 Men la dere merke til idet—idet broder Pitts gikk videre med sitt vakre budskap til oss i morges? Idet han begynte å gå ut av parken, fant han en liten påskelilje der. “Midt i all forvirringen”, som han la det fram for oss, “hadde den ingen mulighet til å si ‘ja’ eller ‘nei’.” Det var et Guds liv som skinte i den, midt i all forvirringen.” Den var der i dens utstråling, fordi Gud hadde ordinert den å være der. Midt i all konflikten, var det ingen som la merke til den. De så ikke den åndelige anvendelsen i det.

67 Og slik er det i dag blant alle våre store samlinger og grupper, og kirker og denominasjoner og så videre. Den ene trekker *denne* veien: “Vi må være baptister eller være presbyterianere, må være *dette*, *det* eller *hint*.” Midt iblant alt dette, så vokser det en blomst. Det er en Guds Kraft midt iblant oss, som er reist opp midt iblant oss alle. La oss bare stanse og beholde det noen få øyeblikk, og følg med på det denne uken, og se det avdekke seg rett fremfor oss. Vi tror at Gud vil gjøre det. Gjør ikke dere? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

68 Jeg ser at vi burde være nedenunder på denne tiden. Så la oss be, hver enkelt av oss.

69 Kjære Gud, når vi bøyer våre hoder i Ditt Nærvær, så føler vi at vi er så utilstrekkelige til å be. Men Du lovet oss at om vi ville komme, ville Du ikke vise oss bort. Og disse skarpe uttalelsene som nettopp er blitt gjort, er på ingen måte ment å være en lære, “en ut av en million”, men bare for å minne oss på. For Du sa:

. . . trang er den port, og smal er den vei, som fører til livet, og det er få som vil finne den.

For mange er kalt, men få er utvalgt.

⁷⁰ Å Evige Får, send Evangeliets Lys utover denne byen, gjennom denne kommende stevneuken. Og hvis det finnes en Sæd, på en måte ved Ditt Eget store, vise forsyn, som jeg prøvde å illustrere ved sæden mellom hannen og hunnen, må de strømme inn til stevnet. Må Den Hellige Ånd gi dem Lys. Vi innser at tiden kanskje er senere enn vi tror den er. Vi ber, Gud, at når vi kommer hit, så tror vi ganske enkelt at kanskje det er noe her som kunne bli utrettet som kunne hjelpe folket, eller—eller fange den siste sauen. Vi vet, når sauefolden er full, så vil Hyrden lukke døren.

⁷¹ Som det var på Noahs tid, da det siste medlem av familien var brakt inn, lukket Gud døren. Og de slo og banket, men det var for sent. Kjære Gud, de hadde muligheten.

Du sa: “Jeg er Døren til sauefolden.”

⁷² Og hvor slående sangen fra poeten er: “Er ikke nittini nok for Deg? Men nei, det var én til.” Han er kanskje et lite svart får, eller han kan være en liten, ubetydelig person, kanskje en liten henne eller han. Vi vet ikke hvor de er, men den siste må komme inn, og så vil døren bli lukket. Å Gud, Du som vet alle ting, ransak våre liv denne morgenen. Og send oss hvor enn vi kunne dra, slik at vi kan finne den siste, slik at døren vil bli lukket, og Hyrden er inne sammen med fårene. Gi det, Herre. Hvis denne ene er her i dag, hvis denne er antatt å skulle komme inn . . .

⁷³ “Alle Faderen har gitt Meg, vil komme til Meg. Og ingen kan komme uten at Min Får har dratt ham.”

⁷⁴ Og hvis det er en draging eller en liten følelse, at dette kanskje er stunden for noen her i denne forsamling, her eller nedenunder, eller hvor enn de kan være, må de svare: “Ja, Herre, jeg er den lille vandreren som har gått bort; og som har kjempet imot Det, hele mitt liv. Jeg—jeg—jeg følte at jeg skulle komme, men i dag er jeg på siden for nederlag. Jeg kan ikke gå opp eller ned. Jeg kan ikke gå noen steder.” Åh, må den store Hyrde komme, strekke ut med ømme hender og bringe denne trygt inn, plassere denne på skuldrene Sine og bringe ham trygt tilbake.

⁷⁵ Kanskje det er en her, Herre, som er syk, i en lignende tilstand hvor legen sier: “Det er ikke noe som kan bli gjort.” Han prøvde hardt å redde det, men han kunne ikke redde det. Det er utenfor hans rekkevidde. Det er—det er ingenting han kan gjøre. Hans medisiner eller kniv kan ikke klare det. Men, Å Herre, det er ingenting som er for langt borte fra Din mektige arm, og Ditt Ord er Din arm. Så vi ber, Kjære Gud, at denne morgenen mens vi snakker til Deg, at Du må strekke Deg ned og ta opp den som er syk og ikke kan hjelpe seg selv ut av rekkevidden til alle vitenskapelige midler og bort fra legen, må de bli helbredet. Gi det, Herre.

⁷⁶ Når vi tenker på David, hvordan han var gitt ansvaret for noen få sauer, bare noen få. Men en dag kom en bjørn inn og fikk tak i den lille sauene og tok den ut, og ville ha spist den (som en kreft ville fortære en kropp), eller en enorm løve. Men David, som ikke var særlig godt utstyrt med en—en rifle eller med sverd, men bare med en slynge gikk han etter den sauene. Og da han fant dyret som var i ferd med å drepe den lille sauene, drepte han det med slyngen. Bare et enkelt, lite våpen med et lærstykket og en streng, og, men han hadde tillit til det.

⁷⁷ Vi har ikke noe stort geni iblant oss, Herre. Vi er enkle mennesker med en enkel, liten bønn, men vi kommer denne morgenen etter Faderens får. Kvinnen som har gått gatelangs, elendig, røkt sigaretter, forsøkt å finne fred gjennom sigaretter; den mann som har luktet på glasset og prøvd å sette det tilbake, men fienden holder han fast; den gutten eller jenta som har prøvd å gjøre rett, som rett og slett ikke kan finne styrke til å bryte med det som er galt; vi kommer i Herren Jesu Navn for å kreve det fåret denne morgenen. Vi utfordrer fienden; fordi det er en enkel ting, en slynge, en bønn, men vi kommer for å bringe denne tilbake til Faderens fold, for at vi kan redegjøre for de tingene som er overgitt i vår hånd. Må Guds kraft tenne troen nå, nede i hjertene til folket, og må den fortapte sjel vende tilbake denne morgenen. Må dette livets fristelser slippe ham fri, la ham gå. Og må han befinne seg trygt på Mesterens skuldre og bli båret tilbake til trygghet igjen. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

⁷⁸ Gud velsigne dere alle. Inntil jeg ser dere i morgenen, vil jeg gi møtet over til broder Shakarian. [Tomt område på lydbandet—Red.]

[Broder Branham avslutter den tredje delen—Red.]

☆☆☆☆☆☆

⁷⁹ Dette, jeg—jeg håper at dere vil . . . at jeg har funnet mer nåde i Guds øyne og fremfor dere, enn å tro at jeg ville stå her å fortelle dere noe som var galt. Jeg passerte min femtisjette fødselsdag her om dagen. Dette er ikke bare en gammel manns Budskap. Jeg har trodd dette siden jeg var en liten gutt. Og hvis dette ikke er sant, har jeg vært den mest dåraktige person som Gud har hatt på jorden. Jeg har gitt hele mitt liv for denne Sak. Og må jeg si dette med oppriktighet: hvis jeg hadde ti tusen liv, ville jeg aldri forandre min mening.

⁸⁰ Nå, helbredelse er innenfor enhver persons rekkevidde. Husk, helbredelse er i deg. Gud la ned i ferskentreet hver eneste fersken som noen gang ville komme på det, da Han plantet det i Hagen. Ser dere, du bare . . . ferskentreet eller epletreet, eller fruktreet må bare vokse fra å drikke vannet i jorden. Nå, hver enkelt av dere har disse mulighetene i dere til å utfri dere, for det er Gud, siden dere er blitt plantet inn i Kristus ved dåpen

(ikke vanddåp), åndelig dåp. Du kommer ikke inn i Kristus ved vanddåp. Ved åndelig dåp!

⁸¹ I morgen ettermiddag, om Herren vil, taler jeg over det, *hvordan og hva* som er den virkelige anvendelsen av Det. Vi har det på ettermiddagen slik at det ikke vil forstyrre noen av møtene deres.

⁸² Se nå, hver enkelt av dere står her som troende, ser dere, da er det Livet som var i Kristus, i deg. Det kan, hvis dere bare kunne se det!

⁸³ Det er djevelens sak å blokkere dere fra Det, holde dere forblindet. Han kan bare la dere være forblindet, det vil si, ser dere, da vet dere ikke hvor dere går. En mann som er blind kan ikke vite hvor han går, han må søke forståelse fra noen som kan se. Inntil vi kan forstå, så må noen fortelle oss hva som er Sannheten.

⁸⁴ Og Kristus døde for deg, og du er overført fra verden til Kristus. Og alt du trenger er rett i deg ved dåpen i Den Hellige Ånd. Stemmer ikke det? Nå, det eneste du trenger å gjøre, er bare å begynne å drikke fra Det.

⁸⁵ Og etter som treet drikker, begynner det å skyve ut sine blader, dets knopper, skyver ut dens frukt hvert år. Frukten er ikke i jorden; frukten er i planten. Hvor mange forstår det, si "amen". [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Så, ser dere, frukten er i planten, og hver plante må drikke fra sin kilde. Som regnet kommer ned, gir den planten liv til å drikke fra. Og som den drikker, så vokser den.

⁸⁶ Og den vokser opp inntil den kommer til full blomst, akkurat som Menigheten har, for å blomstre i denne tidsalderen.

⁸⁷ Og som vi drikker, så vokser vi. Men hvis planten nekter å drikke, så kan ikke planten vokse. Og hvis dere bare vil tro det nå, enkeltvis!

⁸⁸ Selvfølgelig vet dere hvordan Herren gjør det, viser forskjellige ting om hva dere har gjort, og hva dere ikke skulle ha gjort og så videre i møtet. Vi håpet at Den Hellige Ånd ville falle på oss denne morgen og gjøre slikt mens vi stod. Men jeg fortsatte og ventet.

⁸⁹ Jeg tror at det er den nervøse delen, tenkte på, at de nedenunder ville ha oss ut herfra, ser dere. Men de vil ha oss; vi er sene nå.

⁹⁰ Men tro dette av hele ditt hjerte. Vær så snill og gjør det. Hvis jeg—hvis jeg har funnet nåde i deres øyne som en sannferdig person, så tro dette. Legg hendene deres på—på hverandre nå.

⁹¹ Hør her nå, Bibelen sier ikke: "Disse tegn skal følge William Branham." Sier ikke: "Det vil bare følge Oral Roberts." Sa ikke at det ville følge "broder Kopp" eller "en eller annen".

⁹² “Disse tegn skal følge dem”, flertall, “som tror. Om de legger sine hender på de syke, skal de bli friske.” Det er denne Guds kraft som er i deg som bringer Livet til den personen som du har din hånd på, den Hellige Ånds Livgivende kilde.

⁹³ Kjære Gud, i Jesu Kristi Navn, i dette avgjørende øyeblikket når menigheten . . . må de stå i dette øyeblikket, uten nervøsitet, og må Kraften som reiste Kristus opp fra graven levendegjøre for dem Evangeliets Sannhet her og nå, at Jesu befaling var, at dersom de “legger hendene på de syke, skal de bli friske”. Må enhver demons makt, enhver sykdom, enhver lidelse, enhver plage, enhver pinefull ting som har skjedd med folket, må det forsvinne her og nå ved tro. Som troende mennesker ber vi om det i Jesu Kristi Navn. Amen.

⁹⁴ Løft hendene deres opp nå og gi Ham pris, hvis dere tror at Han gjør det.

⁹⁵ Kjære Gud, denne babyen vil dø, Herre, hvis ikke dette blir gjort. Jeg fordømmer denne utveksten i Jesu Kristi Navn. Må den forlate dette uskyldige barnet. Amen.

Vel, legene har forsøkt og de mislyktes. Bare tro.

EN UT AV EN MILLION NOR65-0424
(One In A Million)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk lørdag formiddag den 24. april, 1965, for the Full Gospel Business Men's Fellowship International frokost på Clifton's Cafeteria i Los Angeles, California, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org